

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **M.R.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 marca 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego
w Wadowicach z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 711/21,
zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20
września 2024 r., sygn. akt IV Ka 1709/23.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wadowicach, wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt. II K 711/21, uznał oskarżonego M.R. winnym popełnienia przestępstwa z art. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a także orzekł obowiązek naprawienia szkody.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego, który na podstawie sformułowanych zarzutów wniósł o uniewinnienie oskarżonego. Argumentacja skarżącego okazała się skuteczna jedynie częściowo - w zakresie

zarzutu naruszenia art. 46 k.k. Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrokiem z dnia 20 września 2024 r., sygn. akt IV AKa 1709/23, obniżył kwotę zasądzoną na rzecz pokrzywdzonych w ramach środka kompensacyjnego, uzupełnił także podstawę przypisania sprawstwa o art. 4 k.k., w pozostałym zakresie utrzymując wyrok w mocy.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości kasacją obrońcy oskarżonego, który wskazał na rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a ponadto art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., jak również art. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k., a także naruszenie prawa materialnego, a to art. 9 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego, bądź – ewentualnie – uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Kasacja zawierała ponadto wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Zasadą jest, że wyrok winien zostać wykonany po jego uprawomocnieniu. Zgodnie w brzmieniu art. 9 § 1 k.k.w.: „Postępowanie wykonawcze wszczyna się bezzwłocznie, gdy orzeczenie stało się wykonalne”. Wyjątek od powyższej zasady wprowadza art. 532 k.p.k., dający możliwość wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją. Przepis nie wskazuje kryteriów, które wiązałyby w tym zakresie, jednakże Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że przy podejmowaniu decyzji w kwestii wstrzymania orzeczenia kluczowe znaczenie ma treść sformułowanych zarzutów oraz argumentacji zaprezentowanej na ich poparcie. Do wstrzymania wykonania orzeczenia powinno dochodzić w tych przypadkach, w których lektura samej kasacji, bez szczegółowej analizy całości materiału sprawy, pozwala uznać, że z wysokim prawdopodobieństwem okaże się ona skuteczna. Wszelkie inne okoliczności, w tym prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków osadzenia w zakładzie karnym – czy to dla życia zawodowego czy osobistego – mają znaczenie uboczne. Nawet, jeśli wystąpią, winny być rozważane

w kontekście art. 151 k.k.w. lub art. 153 k.k.w., a nie art. 532 k.p.k. Nie można tracić z pola widzenia faktu, że wyrok zaskarżony kasacją jest już prawomocny.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy - Sąd Najwyższy nie dopatrywał się wystarczających argumentów, które przemawiałyby za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku. Nie determinuje to w żadnej sposób ostatecznego kształtu rozstrzygnięcia, które zapadnie po przeprowadzeniu pogłębionej analizy kasacji.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.ł.]